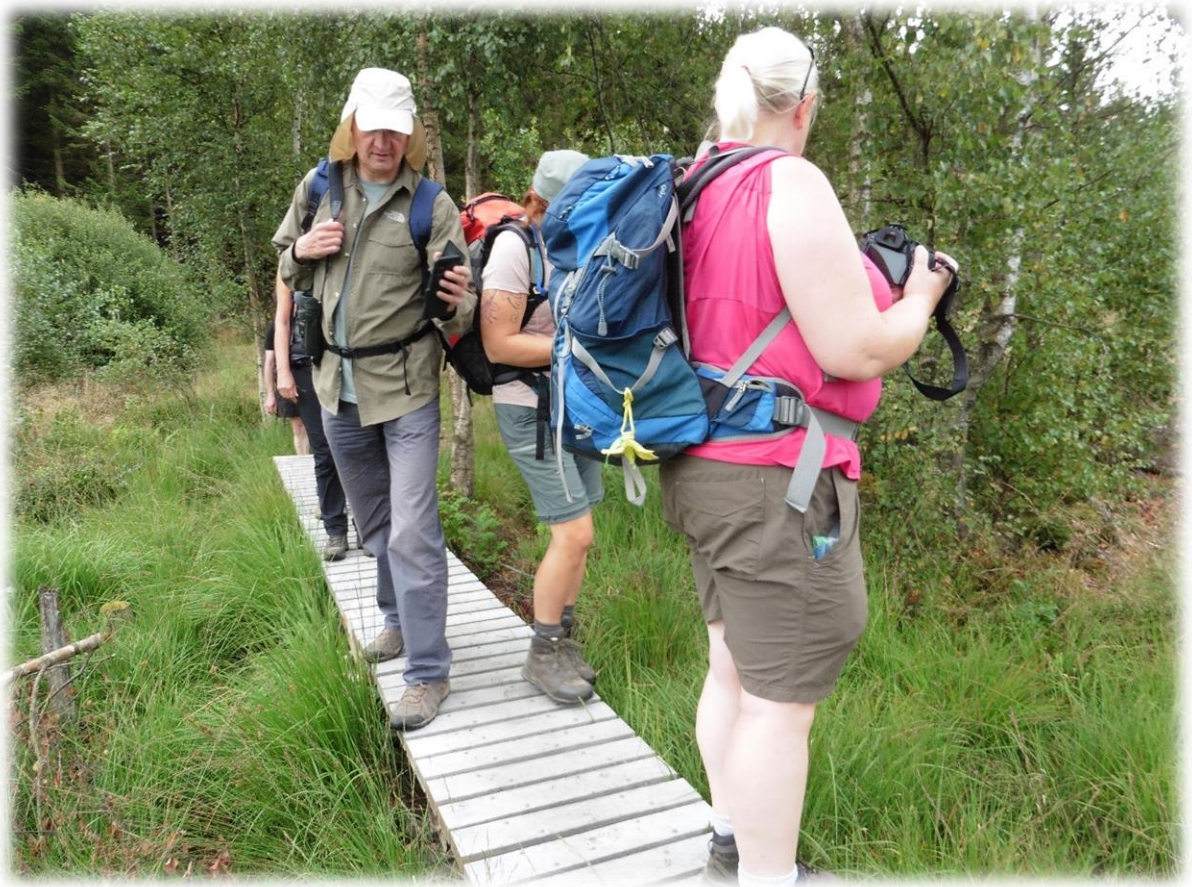

Ik deel regelmatig wat versnaperingen uit, maar nu doen we dat coronaproof.

Regelmatig volgen wij een stukje van een of ander GR-pad. Deze paden vormen een netwerk van langeafstandswandelpaden door Europa. De GR-paden zijn in beide richtingen met een wit-rood teken gemarkeerd.

Reeds in 1947 begon men in Frankrijk een net van lange afstandswandelpaden uit te bouwen, dat steunde op een uniforme bewegwijzering doorheen het hele land, nl. wit-rode tekens. In 1959 staken in Wallonië enkele enthousiaste wandelaars uit het Luikse de hoofden bij elkaar

om de GR 5 door te trekken over Belgisch grondgebied. Meteen was het startsein gegeven voor de heropbouw van een net van wandelpaden dat na de Tweede Wereldoorlog erg in verval was geraakt.

We komen regelmatig het wilgenroosje tegen. De Nederlandse naam is afgeleid van de gelijkenis van de bladeren met die van wilgen. Na een bosbrand is het een van de eerste planten die opkomt. Jonge bladeren en jonge scheuten kunnen als groente of in soep gebruikt

worden. Maak bij gebruik als groente de scheuten klaar als asperges. De bladeren kunnen ook voor het trekken van thee gebruikt worden maar dan moeten de bladeren eerst in de zon drogen.

Heide kan niet bestaan zonder schapen. Als heide niet wordt begraasd, dan zou alles al snel dichtgroeien met grassen, struiken en op termijn zelfs grote bomen. De heide zou binnen tienallen jaren helemaal verdwijnen... Schapen houden met hun gegraas de heide open. Ze eten gras zoals het pijpestrootje tussen de heide weg en verorberen malse, jonge boompjes voordat die de kans krijgen te groeien. Ze knabbelen trouwens ook graag aan de heidestruiken

zelf maar dat is juist goed. Het stimuleert de groei. Hei en schaap hebben samen dus een goede relatie. Een echte win-win situatie.

Een schaap kan een leeftijd van 15 tot 20 jaar halen, maar dit komt in de praktijk zelden voor: meestal worden ze veel eerder geslacht. Op hoge leeftijd verliest een schaap zijn tanden en kiezen waardoor het niet meer goed kan eten. Die gebruiken ze om gras en kruidachtigen af

te snijden, met een beweging zoals een tondeuse. Het grazen gaat dus heel anders dan bij de koe die het gras met zijn tong lostrekt. Een schaap eet daarom veel korter gras dan een koe, en een boer kan wel eerst koeien in een wei zetten en daarna schapen, maar nooit andersom.

Wilde flox (Phlox), ook wel vlambloem genoemd treft men in veredelde vorm veel aan in tuinen. Het Oudgriekse woord phlox betekent vlam. Waarschijnlijk vanwege de vlammenrode kleur van sommige wilde soorten. Phloxbloemen zijn eetbaar. Ze smaken

zowel vers als versuikerd lekker en bovendien ruiken de bloemen heerlijk zoet aromatisch. Daarom worden ze meestal gebruikt als garnering bij zoete gerechten, desserts en ijs.

We vinden terug een mooi plaatsje om te eten. Sommigen zoeken de schaduw op, anderen zoeken de zon op.

Alle wandelingen heb ik op voorhand verkend tijdens de lockdown in de coronaperiode. Ik had wel toelating gekregen van de overheid om deze wandelingen te gaan verkennen.

Op dit traject krijgen we af en toe te maken met een iets moeilijker terrein. Op deze plaatsen

heeft men dan touwen of kabels vastgemaakt zodat de wandelaar enige steun kan zoeken. Die paar touwen of kabels kan men niet echt een Via Ferrata of een klettersteig noemen.

De geschiedenis van de via ferrata's begint eigenlijk in de Italiaanse Dolomieten. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd er in dit gebied, dat toen nog toebehoorde aan Oostenrijk) hevig gevochten tussen de Kaiserjäger (Oostenrijkse soldaten) en de Alpini (Italiaanse soldaten). Deze gevechten vonden veelal plaats in de bergen en beide partijen probeerden strategische

posities in te nemen om van daaruit de vijand te verslaan. Om soldaten en materieel op een zo veilig mogelijke manier te verplaatsen, werden er staalkabels in de bergwanden vastgemaakt. Later werden deze routes gebruikt voor recreatief gebruik. Klimmers gingen langs de staalkabels om bij klimroutes te komen die eerst moeilijk te bereiken waren en ook bergwandelaars maakten er gebruik van om zo op plekken te komen die voorheen onbereikbaar bleven voor hun. Na de Tweede Wereldoorlog werd het aantal via ferrata's in de Dolomieten uitgebreid.

Na onze wandeling brengen we een bezoek aan het stadje Malmedy. Van aan de Ferme Libert is het, door het bos, slechts 2 km tot het stadje. We laten de wagens dan ook staan aan

de Ferme Libert en gaan te voet naar Malmédy. Het stadje Malmédy is gevormd rond de kathedraal en kloostergebouwen.

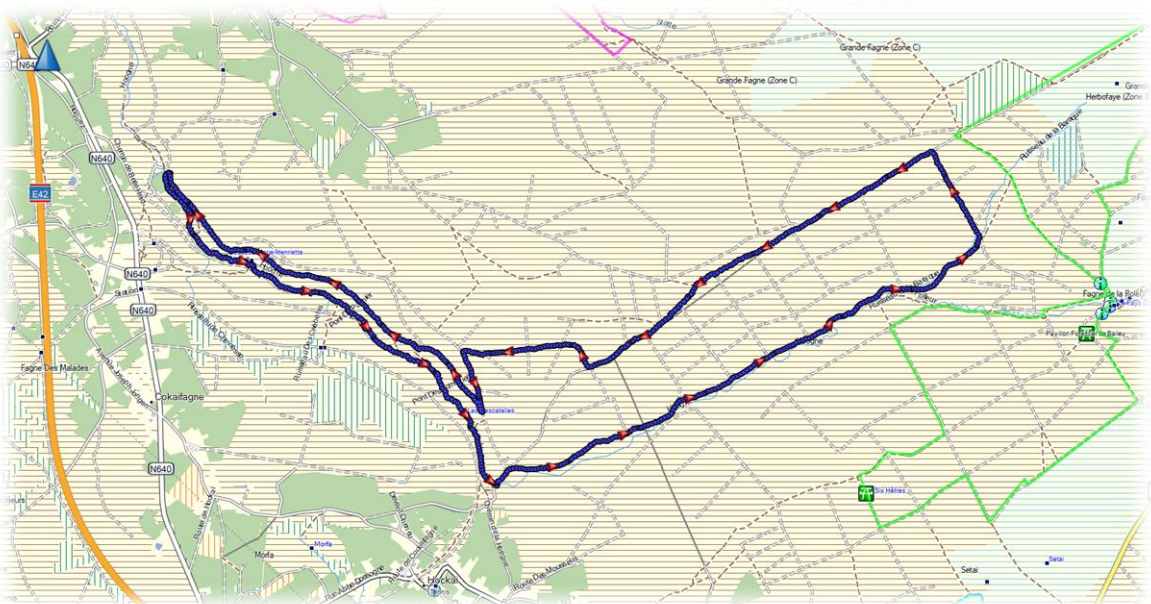

Op 6 gedenkstenen staan alle namen van inwoners van Malmedy die omgekomen zijn tijdens de 1ste en de 2de Wereldoorlog.

Vrijdag 28 augustus 2020

- Wandeling : Luswandeling langs het ontstuimige riviertje Hoëgne
- Gebied : Malmedy
- Afstand : 18 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 6 uur

Normaal gezien hadden we vandaag een wandeling voorzien langs de riviertjes Ninglispo, Chefna en de Amblève. Deze wandeling staat bekend als zijnde de mooiste wandeling van België en trekt dus heel veel wandelaars. Doordat er zoveel wandelaars op afkomen heeft de

plaatselijke burgemeester beslist om deze wandeling af te sluiten. Enkel de inwoners en vakantiegangers die er verblijven zijn nog toegelaten op deze wandeling.

Als alternatief doen we een wandeling op het Plateau van de Hoge Venen en langs de oevers van het schilderachtige riviertje Hoëgne, in de buurt van Malmedy.

We gaan stilletjesaan naar september en dan kan men 's ochtends wel een jasje gebruiken.

De schuilhut is gesloten maar het is wel een mooi plaatsje om er even uit te rusten.

De Hoëgne ontspringt op een hoogte van Mont Rigi in Sourbrodt, een deelgemeente van Weismes. Het riviertje draagt er de naam Rû de Polleur en neemt na een vijftal kilometer de Rû de Herbofaye op, die ontspringt in de buurt van de Baraque Michel. Vanaf dan draagt de

rivier de naam Hoëgne en stroomt ze verder langs de dorpen Hockai, Solwaster en Polleur. Het riviertje stroomt verder door de dorpskern van Theux en mondt ten slotte nabij Pepinster uit in de Vesder.

Het wandelpad langs de Hoëgne is een combinatie van bospad, boomstambruggetjes, vlonderpaden en stukken rots. En de rivier die speelt met de rotsen en veroorzaakt mooie

watervallen en kleine vijvers! In de zomermaanden is het waterpeil laag maar in de wintermaanden kan de rivier flink kolken.

Alle riviertjes rond de Hoge Venen hebben een bruine kleur. Dit komt doordat de bodem veel ijzer en turf bevat. Soms ligt er ook een wit schuimlaagje op het oppervlak van het water. Dit wordt veroorzaakt door onschadelijke micro-organismen.

Onderweg komen we de gedenkplaat tegen van Léonard Legras, oud inwoner van Sart. Hij was aan het begin van de 20ste eeuw de promotor van wandelingen in het dal van de Hoëgne.

In 1899 werd het wandelpad ingehuldigd door Koningin Marie Henriette. De waterval hierboven kreeg de naam Léopold II.

Enkele eeuwen geleden was de Hoëgne een belangrijke plek voor de ijzerwinning, die het Markizaat van Franchimont beroemd maakte.

De vallei van de Hoëgne is botanisch gezien uniek voor mossen en varens die men hier kan bekijken. Dit gedeelte van de vallei werd op de zuidwest helling doorkruist door de spoorlijn

Spa/Trois-Ponts, die in 1970 buiten dienst werd gesteld. Dit oude traject is in 2011 een “Ravel” (fiets- en wandelpad) geworden.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Dank aan de groep voor het mooie kaartje en de geschenkjes.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden